

Bolnica se veselo nasmehne. „Kaj pa delajo bučelice?“

„Začele so vže nositi.“

„In pénica, ali še ni priletela na hruško?“

„Pač — ali zdaj še le cvrči.“

„Minica,“ reče bolnica, „meni je danes nekako lahko pri srci: pelji me vèn, da pogledam s praga na cerkvico.“

Hči poskoči od veselja, hitro obleče mater v gorko obleko in jo pelje po petih mesecih vèn na prosti zrak.

Bolnica stoji na gorkem solnčici na pragu, sklene roki in gleda s solznim očesom tjà k cerkvi, ki se belí mej drevjem, zdaj še golim.

„Oj, mati,“ reče hči, „zdaj pa izvestno ozdravite?“

„Dà, dà,“ prikima mati z glavo.

Iz daleč doné orglje, in ljudstvo poje v mogočnem zboru: „aleluja!“

Kako se v nebesa pride.

Bilo je lepo vzpomládno jutro. Mati vzame svoja dva otroka in ju pelje s seboj v bližno cerkev. Franeka, ki je bil deček o štirih letih, pelje mati za roko, a Peterček, starejši bratec, stopa sam za njima. Mej potjo poprašujeta dečka mater to in óno, na kar jima mati prijazno odgovarja. Prišedši blizu cerkve, reče Peterček, ugledavši visok cerkveni zvonik: „Glejte, mati! kako visok je ta zvonik. Kaj nè, ako bi jaz bil vrhu njega, lahko bi splezal v nebesa?“ — „O ne tako lahko, kakor si misliš, dete moje,“ odgovori mati, „ker nebesa so daleč, zeló daleč.“ — „In če bi na ta zvonik postavil še drugega, in na tega še tretjega in četrtega, potlej bi pa lahko takój stopil v nebesa,“ nadaljuje Peterček.

„Tudi potlej še nè,“ odgovori mati, „in če bi ti tudi vse goré in zvonike vsega svetá postavil drug vrhu drugega, vènder bi še ne mogel v nebesa.“

„Ali, mati,“ povzame Peterček žalostno, „saj ste nama vže večkrat rekli, če bodeva pobožno molila in lepo živela, prišla bodeva v nebesa, in zdaj pa pravite, ka so nebesa tako daleč, da ne moremo vanje, in če bi bili še tako na visokem.“

Zdaj se oglasi mlajši bratec Franek, ki je med pogovorom gledal zdaj zvonik zdaj visoko nebo nad seboj, ter reče: „Peterček! Peterček! Ali ne veš, kako se pride v nebesa? Kadar bomo umrli, prišli bodo krilati angeljčki iz nebes, da nas v svojem naročji ponesó v nebesa.“

„Glej, glej, ti si pravo povedal,“ reče Peterček zopet vesel, „jaz sem bil vže pozabil na to. Saj sva videla v ónej lepej knjižici, ki so jo nama strijček podarili, podobico, ki nam kaže angeljčka z detetom v naročji, nesoč je v svitla nebesa.“

P. G.

